

SENTÈNCIA de 23 d'octubre de 2003

Contracte de subministrament: característiques i efectes.

- Clàusules perjudicials pels interessos dels consumidors: ineficàcia.- Bona fe contractual.**
- Costes: eficàcia del pacte sobre costes**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil EXCEL·LENT J. ENRICH, S.L. va formular demanda de reclamació de quantitat, en data 17-11-2001, contra el Sr. Carles F.C., segons la qual sol·licitava que es condemnés a aquest darrer a satisfer la quantitat de 462.445 Ptes, amb més els interessos legals des de la data de la contesta de la demanda i la imposició de les costes processals. La part defenent no va contestar la demanda interposada en la seva contra.

II.- Proposada i practicada la prova que fou admesa, l'Honorable Batlle, constituït en Tribunal unipersonal va dictar sentència, de data 20-12-2002, essent la seva part dispositiva la següent: "DECIDEIX Que donant lloc parcialment a la demanda formulada en data 30 de novembre del 2001 per la procuradora Sra. Ester Cabeza Casajoana, actuant en nom i representació de la societat Excel·lent J. Enrich S.L., contra el Sr. Carles F.C. ha de condemnar i condemna aquest darrer a pagar-li l'import de MIL QUATRE-CENTS QUARANTA-QUATRE EUROS AMB VINT CÈNTIMS (1.440,20 Euros) juntament amb els interessos legals meritats a comptar del 14 de desembre del 2001, i sense establir especial condemna en costes processals".

III.- La part agent va interposar recurs d'apel·lació contra la sentència dictada per l'Honorable Batlle i en data 16-5-2002 va presentar escrit de conclusions, en virtut del qual sol·licitava la revocació de la sentència d'instància.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- El primer dels motius d'apel·lació que fonamenta el recurs d'apel·lació de la part agent és relatiu a l'import de la condemna imposada al Sr. Carles F.C.. Així estima la recurrent que és inadequada la condemna a l'abonament de 230.000 Ptes per l'import actualitzat dels béns lliurats i fonamentar-ho en la carta adreçada al defenent, i que s'ha de revocar la sentència i condemnar a l'abonament del valor dels béns en el moment del lliurament. La resolució d'aquest primer motiu d'apel·lació exigeix analitzar la prova practicada. I des d'aquesta òptica, sens perjudici d'assenyalar que difícilment es podia qualificar de còmoda la relació que vincula a les parts i que permetia l'ús dels béns durant un període de temps, podent-los fer seus l'usuari si el seu consum de cafè arribava a uns determinats paràmetres, s'ha d'establir el que segueix. En primer terme, consta acreditat que la part agent va subministrar determinats productes (cfr. Folis 19 i 21) a la part defenent (màquina de cafè, molí, dosificador, tasses i plats) i que es podria obsequiar amb els mateixos al defenent si el seu consum de cafè sobrepassava uns determinats mínims, en concepte de fidelització del client. En conseqüència, l'ús dels esmentats béns amb la possibilitat d'adquirir-los sense contraprestació, si el consum de cafè era l'esmentat, o amb l'obligació d'abonar el cost per devaluació de l'ús dels objectes lliurats, no es pot incardinar dins d'una vinculació contractual impulsada per una causa gratuïta, on l'ànim de liberalitat constitueixi el fonament de l'actuació de la part agent, sinó que clarament s'emmarca dins del context d'una relació de subministre i, per tant, de tracte successiu, on les prestacions de cada part fonamenten les de l'altra i on el sacrifici patrimonial recíproc integra una causa onerosa. En segon terme, si s'analitza la documental que es troba al foli 23 i 33, la part agent dirigeix una carta a la part defenent, en consonància amb el que es preveia als albarans de lliurament dels materials, i li demana el compliment del pagament de 162.244 Ptes en concepte de devaluació per no haver complert els mínims de consum pactat i el retorn de la màquina o 230.000 Ptes, sense retorn de la màquina. I per el contrari, quan interposa la demanda sol·licita el valor que tenien els objectes subministrats en la data de lliurament dels mateixos. Des d'aquesta òptica, la solució continguda a la sentència d'instància ha de ser mantinguda, tota vegada que de la documental, consistent en l'albarà on

es determina que es podrà sol·licitar el pagament tenint en compte la devaluació per l'ús, i de la carta adreçada a la part defenent, que s'alinea amb allò que es preveia a l'albarà, al marge que l'actuació posterior comporta un comportament clarament contrari a les actuacions prèvies, proscriu per les regles que es deriven del principi de la bona fe, es pot concloure que la part agent no podia sol·licitar el valor de mercat dels béns en el moment del lliurament, sinó que si es complia amb els consums mínims assenyalats els objectes restaven en propietat del subministrat sense cost, mentre que si no s'assolien aquells mínims es podia demanar el pagament tenint en compte la devaluació de l'ús. I és clar que havent fixat la sentència d'instància l'obligació d'abonar la quantitat de 230.000 Ptes, relativa al valor actual dels béns, aquesta resposta s'adiu a allò previst per les parts i ha de ser mantinguda per aquesta Sala.

II.- El segon dels motius d'apel·lació que esgrimeix la part recurrent s'orienta a combatre la no imposició de les costes processals. En aquest sentit, manifesta que les parts havien pactat expressament a l'albarà de data 11-5-2000 que pel cas de reclamació judicial s'abonarien la totalitat de les costes pel client. La sentència d'instància no raona sobre aquest extrem ja al·legat en l'escrit de demanda i convé ara determinar la validesa i eficàcia dels pactes sobre costes i la seva projecció en aquest supòsit concret. Pel que fa referència a la seva validesa, s'ha de posar de manifest que els pactes sobre costes processals, com a despeses que directament es deriven de la tramitació del procés, són vàlids i han de ser respectats pels òrgans judicials sempre que aquests no ultrapassin els límits de l'autonomia de la voluntat, com a paràmetre rector de l'actuació de les parts en el dret patrimonial. Així, en el present cas si s'ha de concloure que pel que fa als objectes rebuts el subministrat mereix la consideració de destinatari final dels esmentats béns, d'acord amb allò que es preveu a l'article 2 de la Llei de Protecció del Consumidor i aleshores cal examinar si aquest pacte sobre costes processals pot alterar l'equilibri de les prestacions contractuals o bé situar en una situació de limitació dels mecanismes de defensa al consumidor. I si s'analitza la clàusula continguda a l'albarà s'estableix que el client pagarà la totalitat de les costes que es derivin de la reclamació judicial, sense que es tingui en compte el resultat de la mateixa. En el cas que ens ocupa, ja s'ha vist que la reclamació de quantitat que es dirigeix contra el client no pot triomfar més que parcialment i que l'esmentada clàusula esdevé clarament perjudicial pels interessos del consumidor, tota vegada que li imposa la

totalitat de les costes processals sempre que existeixi reclamació judicial, amb independència del resultat de la mateixa. I consegüentment, s'ha d'indicar que si bé els pactes sobre costes processals són lícits i han de ser respectats pels Tribunals, quan una de les parts mereix la consideració de consumidor, s'ha d'analitzar que l'esmentat pacte no desequilibri la situació de les parts en detriment del consumidor, perquè si això succeeix, com en el cas que ens ocupa, s'ha de negar l'eficàcia a l'esmentat pacte i s'ha de resoldre la imposició o no de les costes segons les regles contingudes en l'ordenament andorrà i en aquest supòsit segons la Novel·la 82, 10 que, pels casos d'estimació parcial, no preveu la imposició a cap de les parts litigants de les costes processals del litigi.

III.- Les consideracions anteriors justifiquen el refús d'aquest segon motiu d'apel·lació; ço que es tradueix en la confirmació íntegra de la sentència d'instància i en el rebuig total del recurs d'apel·lació. En matèria de costes processals, s'han d'imposar al recurrent les costes processals d'aquesta segona instància (arg. Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMEM el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la mercantil EXCEL·LENT J. ENRICH S.L. contra la sentència, de data 20-12-2002, dictada per l'Honorable Batlle, constituït en Tribunal unipersonal, i confirmem íntegrament la seva part dispositiva. S'ha d'imposar a la part recurrent les costes d'aquesta segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-